

det tror jeg ikke, at jeg behøver at dvæle ved, enhver kan se det selv. Det er heller aldrig blevet bestridt af nogen her i Salen, at naar jeg kan købe lige gode og lige billige Varer i Udlandet og i Indlandet, er det ikke ligegyldigt, hvor jeg køber dem, men jeg har stor Fordel af at købe dem i Indlandet. Dersom man ikke er en saa uforbederlig Manchestermand, at man ikke kan indse, at man maa have med andre Menneffer at gøre end en selv, dersom der er den mindste Sammenhæng mellem Landets Borgere, maa man sige: Dersom jeg som Medlem af en Nation og som Producent har større Fordel af at købe i Indlandet end i Udlandet, kan jeg ogsaa betale den Fordel og give den Mand en Overpris, fordi det er en Fordel. Jeg har her givet en Antydning af, hvorledes Beskyttelsen ogsaa kan ses, selv om det er en Fordyrelse, der kan være Tale om. Ingen vil kunne benægte, at der inden for visse Grænser kan være Tale om at afveje den Fordel, jeg nyder der, saa at jeg vil kunne staa mig ved at betale indenlandste Varer højere end udenlandste, fordi jeg faar en tilsvarende Fordel, fordi jeg er solidarisk med den indenlandste Sælger, men ikke med ham, der bor i Udlandet.

Jeg tør maaske her tillade mig at inddrage til Belysning en lille Episode fra Samlingen forrige Aar. Vi huske jo, den Gang Sonstrup Seminarium dukkede op, hvilken livlig Kamp der da udviklede sig. Det ærede Medlem for Røge (Alberti) vilde gerne have det til sin By, og andre Medlemmer vilde have det til deres; det var slet ikke til Salg, men de sloges dog om det. Det samme se vi rundt omkring. Naar der er Tale om at anlægge et Svineslagteri eller lignende, kappes Byerne om at tilbyde at levere gratis Byggegrunde. Lad os tænke os, at de i Røge — jeg ved ikke, hvor højt de takser Seminariet — ønske at skænke en Grund til 5,000 Kroners Værdi, for at det kan komme til at ligge ved Røge. Hvad Mening er der da i den Tanke, hvor kan det falde de Folk nede i Røge ind? Det er en udmærket fornuftig By, det indrømmer jeg det ærede Medlem, jeg er selv født i den, og vi ere altsaa ganske enige, vi kunne synge kostemnitige Sange til dens Lov i Fremtiden. Hvor kan det falde den ind at give et saadant Beløb, 5,000 Kr., til det? Det er dog en Renteudgift, de paalægge deres Efterkommere, med et Par hundrede Kroner aarlig i al Ewighed, dersom de da ikke foretrække at amortisere det med et højere Beløb. Ja, de gøre det naturligtvis, fordi de gerne ville have Seminarieeleverne til Købere og finde, at det at

staffe sig saa mange — jeg ved ikke, hvor mange det er — til at give deres fattige Stillinger ud der, er til Gavn og Fordel for Byen. Derfor paatage de sig en aarlig Udgift af et Par Hundrede Kroner for dem og deres Efterkommere, saa længe — ja, de vide vel ikke hvor længe, men de ville vel i alt Fald nødig betale længere, end de beholde Seminariet. Nu vil jeg spørge: Er da de 200 Kr. en Fattigunderstøttelse til Seminariet? Nej, det er et Beløb, som vedkommende nærsomme By finder at kunne betale paa en saadan Maade, at den faar god Rente derved for Fremtiden. Det er et Beløb, den mener at kunne staa sig ved at yde for at staffe sig et vist Antal Købere. Og saaledes kommer man her til det samme, som jeg sagde før, at dersom vi kunde staffe os et betydeligt Antal Købere her i Landet, er det en Fordel, man kan betale. Nu have vi jo udmærkede Købere her i Landet. Man siger jo, at det er de engelske Industriarbejdere, der spise det danske Smør. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men lad os gaa ud fra, at det er det. Der sidder altsaa et stort Antal engelske Industriarbejdere, der spise vort Smør, og det er udmærket. Men der er det kedelige ved det, som jeg før sagde, at vi ikke have andet med dem at gøre, end at de spise vort Smør. Dersom vi kunde flytte dem og saa dem her til Danmark, hvor der var rigtig god Plads — vi kunne jo for den Sags Skyld godt flytte dem, vi have Plads nok — saa ville vi ikke alene have Fordel af dem derved, at de spise vort Smør, men ogsaa derved, at de gave deres Penge ud her i Landet. Den Fordel have vi ikke af dem, naar de bo i England, og derfor er det indlysende, at det vilde være større Fordel for os, om de vare her i Landet end derovre. Og dersom vi ved nogen Hokusfokus kunne bewirke, at det kunde lade sig gøre, saa vilde det kunne betale sig.

Her kommer jeg til det, som jeg vil betone og særlig understrege i Modspætning til vore Frihandelsmænd, nemlig det solidariske, det gensidige, der er mellem alle Samfundsklasser i Nationen. Det er en Ting, som man ikke maa glemme, men som de gode Folk altid glemme. Det falder mig ikke ind her at tage Ordet for ardet end det, jeg her har med at gøre, og skønt det høje Ting jo vel kan forstaa, at den Grundtanke, jeg har her, kan anvendes paa alle Omraader, vil det ikke falde mig ind med et Ord at tale for Landbrugsbeskyttelse. Det er noget, Landbrugerne selv maa være om. Dersom de ikke mene, at de trænge dertil, vil jeg ikke foreslaa det. Det stemmer ikke med min Teori at ville paatvinge Folk noget, som de